

Lacustra - de George Bacovia

Poezia bacoviana recompune un real, după o viziune proprie, "decadentă".

Publicată în volumul "Plumb", apărut în 1916, poezia "Lacustra" aparține esteticii simboliste și esre semnificativă pentru universul bacovian.

Titlul poeziei este simbolic. Cu sens denotativ, "lacustra" reprezintă o locuință primitivă, din paleolitic, temporară și nesigură, construită pe apă și susținută de patru piloni. Podul care păstra legătura cu lumea terestră era noaptea tras de la mal, pentru că, proteja pe locatarii casei de pericolul lumii exterioare. Cu sens conotativ, titlul sugerează faptul că eul poetic este supus în permanență pericolului agresiunii din partea lumii exterioare, de care se izolează, devenind în felul acesta un înșingurat, un prizonier al propriei lumi.

Tema poeziei reprezintă un nucleu al întregii opere bacovine : dezagregarea cosmică și regresivitatea în haosul primordial, amorf, descompunerea spirituală sub efectul ploii, alienarea ființei sub presiunea materiei copleșitoare, descompunerea lentă a sinelui și a materiei.

Imaginarul poetic se organizează în jurul a două simboluri: "ploaia"-reprezintă dezagregarea eului, tristete, monotonie, descompunerea materiei și "lacustra"- simbol al limitării orizontului uman.

Strofa întâi exprimă, în mod simbolic, dezagregarea materiei sub acțiunea unei ploi permanente, plasată în atemporalitate: "De-atâtea nopți aud plouând". Percepția unei alunecări în acvatic se face gradat, de la o reacție personală, în regim intim la înregistrarea unei reacții comice: "Aud materia plângând". Caderea ploii acționează hipnotic asupra "somnului" ființei și a lumii. Astfel, apele din realitatea obiectivă, "ploaia" se contopesc cu apele visului, subconstientul, ambele având proprietatea de a descompune, a dizolva. Apele ploii, conștientul, aduc la suprafață, din vis, "apele profunde" ale conștiinței, imaginea lacustrelor. Izolarea poetului este exprimată direct: "Sunt singur".

În strofa a doua, este continuată ideea elementului acvatic, prin intermediul unor simboluri precum: "scanduri ude", "val", "pod", "mal". Starea de nevroză, de iritare, provocată în prima strofă de plânsul și dezagregarea materiei, se corelează cu spaima, în strofa a doua, sentimente generate de pericolul iminent: "în spate mă izbeste-un val". Reacțiile instinctuale primează, eul fiind redus la contururile acestora: "Tresar prin somn, și mi se pare/Că n-am tras podul de la mal". Apare motivul somnului, purtând sugestia morții, căci somnul bacovian este "un somn întors", care se transformă într-un cosmar.

Strofa a treia amplifică starea de angoasă, de neliniște, de singurătate, a poetului prin regresivitatea în "golul istoric" al începutului lumii. Singurătatea este proiectată în eternitate prin intermediul versului: "Pe-aceleși vremuri mă gasesc". Teamă de neant produce exasperare, dar și resemnare în izolare.

Ultima strofă o reia simetric pe prima, în afara de versul al doilea, care se realizează ca o prelungire a primului catren: "Tot tresarînd, tot așteptînd". Accentul cade pe planul subiectiv,

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

---

trecandu-se de la universal la individual. Descompunerea este o actiune lineara si finita.

Dupa cum reiese si din cadrul acestui comentariu, putem spune ca lirica lui Bacovia este una care are ca tema "sfarsitul continuu". Aceasta este de fapt tema generica a poeziei bacoviene, exprimata prin imaginea obsedanta a unui univers agonizant, o figurare a unei "lente apocalipse", pe care nici macar sentimentul iubirii nu o mai poate evita.